

Забезпечення фінансової безпеки держави може бути втіленим на прикладному рівні лише за умови дотримання національних інтересів у фінансовій сфері, з огляду на існуючі фінансові загрози, за умови що буде обрано ефективний метод їх попередження або усунення (наприклад, впровадження інноваційних технологій у фінансовому секторі національної економіки). Ефективне функціонування національної економіки держави та її економічне зростання може бути результатом лише узгодженої взаємодії усіх елементів механізму забезпечення фінансової безпеки.

Список використаних джерел та літератури:

1. Єрмошенко М.М. Фінансова складова економічної безпеки: держава і підприємство : наук. моногр. / М. М. Єрмошенко, К. С. Горячева. – К. : Національна академія управління, 2010. – 232 с.
2. Ревак І.О. Механізм забезпечення економічної безпеки в системі економічної безпеки держави: теоретичний аспект / І.О. Ревак, А.М. Дудидра // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія економічна. - 2016. - Випуск 1. - С. 246-255.
3. Ліпкан В.А. Національна безпека України: [навч. посібник] / В.А. Ліпкан. – К.: Кондор. – 2008. – 552 с.

Науковий керівник: професор кафедри менеджменту та економічної безпеки,
д.е.н., доцент Зачосова Н. В.

М. О. Кусяка

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

НЕФОРМАЛЬНІ АСПЕКТИ ПРИ РОЗРОБЦІ РІШЕНЬ

Багато хто вважає, що в формуванні управлінського рішення максимально точний результат можна отримати лише використовуючи математичні методи на базі конкретизації завдань. Але цей шлях виявляється важким. Перш за все, досить не легко правильно створити модель об'єкта який досліджується за певним принципом. По-друге, точний математичний підхід до завдань не враховує ймовірний результат рішень. Тому найчастіше керівнику доводиться включати інтуїцію та продумувати наступний хід подій, які настають в наслідку здійснення рішення, яке було прийнято. По-третє, зміст управлінської діяльності має неформальний та творчий характер. Отже, вищезазначені судження і низка альтернативних властивостей діяльності керівника свідчать про те, що необхідно враховувати неформальні аспекти в процесі розробки різноманітних рішень.

Ухвалення управлінського рішення розуміються як процес його розробки та вибір, результату вибору суб'єкта управління способу дій, що наводяться задля ухвали певної проблеми в управлінні. Головним ключовим є забезпечення координувальної дії на об'єкт під управлінням задля завершення поставленого задуму. Управління – це спрямована дія суб'єкта управління на об'єкт управління, які мають певну взаємодію [1].

Різнноманітні джерела дають різні визначення теорії прийняття рішень, проте розрізняють вузькі й розширені. У вузькому значенні прийняття рішення має значення вибору найкращого з безлічі варіантів, а у розширеному ототожнюється з процесом управління [2].

Існує певний алгоритм послідовності управлінсько - аналітичної думки при неформальному підході: визначення суті проблеми та її реальної потреби для організації; спогад про існування такої проблеми в минулому та шляхи її вирішення; створення групи людей, які можуть якнайкраще проаналізувати проблему; організація роботи та знаходження шляхів розв'язку проблеми; отримання певного результату.

На сьогоднішній день наука у галузі прийняття управлінських рішень виходить на новітній рівень, оскільки починають розробляти управлінські технології, які ефективно впливають та розв'язують управлінські задачі. Застосування цих технологій для отримання управлінських рішень, які будуть ефективними, є однією з головних рис успішного управління.

Оскільки управлінське рішення, що було прийняте і реалізоване керуючим, має наслідки як для нього особисто, так і для працюючих, корпорації або усього суспільства, однак відповідальність за наслідки рішення, яке було прийнято, завжди лягають «на плечі» управлінця.

Список використаних джерел та літератури:

1. Прийняття управлінських рішень: навч. посіб. / Ю. С. Петруня, В. Б. Говоруха, Б. В. Літовченко та ін.; за ред. Ю. С. Петруні. – 2-ге вид. – К.: Центр учбової літератури, 2011. – 216 с.
2. Гончаров І. В. Ризик та прийняття управлінських рішень: навч. посіб. – Х.: НТУ “ХПІ”, 2003. – 150 с

Науковий керівник: доцент кафедри менеджменту та економічної безпеки,
к.е.н. Кравченко О.О.

М. О. Кусяка

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

МЕТОДИ УПРАВЛІННЯ В ОРГАНІЗАЦІЇ

Будь-яка організація має піклуватися про рух виробництва, оновлення технологій і обладнань. Колектив, який проживає теперішнім днем, нарікає організацію на крах компанії. Тому, щоб у майбутньому отримати удачу, потрібно сьогодні витратися.

У практиці управління водночасно можуть застосовують різноманітні методи, а також їхнє поєднання. Можна зазначити, що кожен метод керування доповнюється і виявляються в неодмінній рівновазі одне з одним.

Актуальність даної теми постає в тому, що управлінські методи впливають на ріст кожної компанії вцілому. Втілення в життя завдань і цілей компанії, керуючий виконує застосовуючи різноманітні способи. Отже, методи управління - це поєднання прийомів і способів впливу на об'єкт котрий підпорядкований для того щоб виконувати цілі, які були поставлені організацією.

Виділяю три основні, традиційні методи управління:

1. Адміністративні
2. Економічні
3. Соціально – психологічні

Тож, розглянемо кожну модель окремо.

Окремий щабель в системі методів управління посідають адміністративні (по-іншому - організаційно-розпорядчі), так як вони складаються з способів й прийомів, які впливають на суб'єкт та об'єкт управління.

Метою цих методів є розвивання у працівника економічного інтересу, правового зв'язку, гарантування гармонії у стосунках між ними, нерозривного зв'язку особистих, спільних і суспільних інтересів, організація умов для досягнення професійного, духовного і фізичного розвитку [1].

В сучасному світі, коли рівень освіченості працівників фірм зростає, а працівник впевнений, в тому, що хоче і готовий нести відповідальність за виконання зобов'язань, їх керівники повинні обережно використовувати силою своєї посади. Так як, адміністративні методи втілюються через певні документи і у більшості випадків, оформляються у письмовому вигляді, то рівень сили і авторитету влади закладається ще на фазі створення цих документів і виражається вже на стадії доведення їх змісту до виконавців та під час контролю за виконанням цих документів. [2].

Отже, адміністративний метод постає способом втілення управлінських дій на персонал, а також базуються на дисципліні, стягненні та владі.

Поліпшення економічної системи та перехід її до ринкових відносин поставило напрям на зміни в країні, що спрямовуються задля активізування економічних методів керувати, мати справу та пізнавати економічні закони.